

Mọi bạn đọc truyện ngàn lịch sử Nhà Trần hãy ủng hộ quân Nguyễn.

CHỌI TÔI SỐNG LẠI MỘT NGÀY

Năm Kỵ Mão, sau khi tiêu diệt xong triều đình Nam Tống, nhà Nguyễn chính thức mở rộng cuộc xâm lăng sang các nước Đai Việt, Chiêm Thành... Lúc bấy giờ mặt trận quân và dân chúng Nam Tống không chịu được sự cai trị của Mông Cổ đã theo đường biển chạy ra nước ngoài xin tỵ nạn. Trong số chạy sang Đai Việt có vài chục ngàn lãnh quân đình như Triệu Trung, Tiêu Đình Long... Họ tận nguyện cứu giúp, hòa nhập với những dân Đai Việt để lo kế sinh nhai, chờ ngày phục quốc.

Năm Giáp Thân, nhà Nguyễn đem 50 vạn quân chia làm hai mặt trận tiến đánh Đai Việt. Đường biển do Thái tử Thoát Hoan chỉ huy đánh vào Lăng Sơn rồi tiến thẳng xuống kinh đô Thăng Long. Thủy quân Mông Cổ thì phát xuất từ Quảng Châu, do Hưu Thoa Toa Đô chỉ huy vượt biển đánh thẳng vào Chiêm Thành, sau đó quay ngược đánh chiếm luôn Quảng Bình, Nghệ An và Thanh Hóa của Đai Việt. Trận chiến khốc liệt dũng mãnh ban đầu của quân Nguyễn, vua tôi nhà Trần phải bỏ kinh thành lánh về Hải Đông. Chiêu Minh Vương Nguyễn Trng Quang Khải và Chiêu Văn Vương Nguyễn Trng Nhữ Duật là những vị có trách nhiệm trấn giữ phía nam Đai Việt, mặt mặt cứu giúp chột nhột những phần đất còn lại, mặt khác cho người kêu gọi mọi thành phần dân chúng ra lính để cứu nước.

Thấy tình hình nguy cấp, Triệu Trung, Tiêu Đình Long đã cùng nhau xin yết kiến Chiêu Văn Vương, xin phép được kêu gọi chiêu tập những người Tống đang thất tán sung vào quân đình Đai Việt. Chiêu Văn Vương chấp thuận. Thế là không bao lâu Triệu Trung đã tập hợp được cả nghìn người. Chiêu Văn Vương thân hành đến an ủi khuyên khích họ. Ngài cùng Tiêu Đình Long rồi họp trấn thủ quân, đến với tướng toán họ. Họ tập họp những người Tống tác họ già, ngài hỏi :

- Anh bao nhiêu tuổi rồi?

- Bẩm Đai Vương, tôi 45 tuổi.

- Liệu anh có còn sức để xông xáo trận chiến tên mũi dáo không? Anh là người nước ngoài mọi người không ai ép buộc anh. Vì sao anh lại tình nguyện ra lính?

- Bẩm Đai Vương, vâng tôi, con cái tôi đều bị giết của Mông tàn sát. Tôi còn lại cái thân là do nhờ ngày hôm nay. Tôi muốn trở thù báo ơn người giá. Tôi sống để sống cho mình.

- Ta sẽ giúp anh hoàn thành nguyện vọng. Chúc anh may mắn!

Đi đến mặt toán khác thấy mặt thiêu niên mặt non choét, Vương hỏi :

- Em bao nhiêu tuổi? Nhà nước tuy cần người nhưng đâu biết quố đình non người phải đưa những người như em ra mặt trận!

Truyện Ngắn: Cho Tôi Sống Lại Một Ngày

Tác Giả: K2 Ngô Việt Trường

Thứ Năm, 17 Tháng 11 Năm 2011 22:20

- Bỏm Đợi Vọng, con tuy mới 14 nhưng con không còn chờ đợi được nữa. Cha con bỏ giặc Mông giết, mới con bỏ chúng hiếp rồi bắt làm nô lệ. Nhưng anh trai của con đâu đã hi sinh. Con phải trả thù! Cúi xin Đợi Vọng tha u hiếu

CHIÊU VĂN VỌNG TRÊN NHẬT DUẬT lòng con!

- Em là người có chí khí. Ta sẽ giúp em.

Vọng đợi thăm hỏi nhau người khác nữa và biết được rồi thì u trọng hợp tình như thế.

Qua cuộc tiếp xúc, Chiêu Văn Vọng nhìn xét thấy đám người Tạng này thù hận người Mông rất sâu sắc, không thể đợi rồi chung với giặc Nguyên. Nhân đó, ngài đã nghĩ ra một kế hoạch vờ a nung nấu tình thần quy phục của họ, vờ a họ một đòn sấm sét quy phục vào tâm lý quân Mông. Ngài bí mật cho may một loạt cờ Đợi Tạng kẻ cờ loa loa. Đợi nghe thấy ngài cũng cho góp nhặt và sấm thêm rồi thì áo giáp cùng vũ khí theo kiêu của binh sĩ Tạng. Sau đó, ngài sai đem ra trang bị cho lính người Tạng mới tuy cùng một số dũng sĩ Đợi Việt. Thế là một đội quân Tạng thành hình. Vọng bí mật cho người phao rùm lên là quân Tạng đã đuổi được quân Mông ra khỏi Trung Hoa và đã kéo sang giúp sức quân Đợi Việt. Một số tù binh Mông cũng được giao cho các người Tạng phò dõ, mục đích là để chúng thấy sự hiên diện của quân Tạng trên đất nước Đợi Việt. Sau đó nghe tên tù này lại được thả ra. Thế là cái tin sốt dẻo người Tạng đã đuổi được quân Mông ra khỏi Trung Hoa không mấy chốc lan truyền trong hàng ngũ quân Nguyên. Chúng đâm ra buồn chán nghi hoặc mất ăn mất ngủ lo lắng không yên.

Tháng tám năm Mậu Dậu thì tiết trời của ta chuyển đổi đột ngột. Ngày ánh mặt trời chiếu gay gắt như mùa hè thiếu đất trời. Đợi quân xâm lăng nhà Nguyên quen sống ở xứ lạnh chửi uổng cái nóng này không nên, cũng sinh ra nhiều bệnh tật. Vào thời điểm đó, quân Đợi Việt bắt đầu phản công.

Đã có tin đồn đi truyền, khi nghe được quân mang cờ Đợi Tạng xuất hiện một trận, quân Nguyên lại càng hoang mang hoảng sợ. Nhưng chí sĩ người Tạng đã dồn tất cả hận thù lên mũi dao kiếm, lẫn vào quân Nguyên. Họ reo hò vang dội, chém giết hết sức tàn bạo. Quân Nguyên lập đang bần hoạn, lập đang mất mồi vì thiếu ăn, mất ngủ, thần kinh căng thẳng quá độ, không thể nào chống nổi, đã bị đánh tan tác dạt dàng. Danh tiếng bọn họ của Mông Cổ là Toa Đô đóng quân ở Tây Kết bị quân Đợi Việt bao vây rồi bị giết.

Cái chết của Toa Đô đã làm cho quân dân Đợi Việt vô cùng phấn khởi. Thế thì người của đôi bên đã phải bày trò của mình. Đợi người thì người, khích lệ binh sĩ, Chiêu Văn Vọng cho một tiệc khao quân truyền khi tiến ra Bắc hợp sức với đội quân của Hoàng Đợi Việt Trục Quốc Tuấn. Ngài cũng đặc biệt thưởng riêng cho đội quân người Tạng mới bắt liên hoan chiếu bóng và chính ngài làm người khách danh dự. Đợi tranh thủ thời gian, ngài cho phép quân sĩ vờ ăn vờ nghe ngài hiểu:

- Hỡi các người lãnh, quân sĩ và con dân giỏi Đợi Tạng có một điều đây! Thế mà như Hoàng Đợi Đợi Việt ta thành thất tán thán: Các người là những con người trung thành với chính quyền của mình thật! Các người là những kẻ có tinh thần bất khuất, dũng cảm thật! Vì không muốn đợi

Truyện Ngắn: Cho Tôi Sống Lại Một Ngày

Tác Giả: K2 Ngô Việt Tráng
Thứ Năm, 17 Tháng 11 Năm 2011 22:20

trời chung với kẻ thù, các người đã không chịu cúi đầu, hi sinh tất cả để cứu lấy đất nước Đệ Nhất Việt Nam. Các Đệ Nhất Việt vô cùng hân hoan đón nhận những người con người cao quý xứng đáng như các người. Ta muốn cái gì trong trung, dũng, tiết, nghĩa của các người để cứu lấy đất nước, để duy trì mãi với con cháu các người khi sống trên thế giới này. Còn gì cao đẹp hơn? Khi viết những dòng chữ của các người cho kẻ thù, thân thể các người còn như nhụy, cuộc sống của các người cho kẻ thù, nhưng mà thế giới này lại có mình lâm nguy, các người không còn suy tính hơn thiệt, hăng hái cứu quân. Các người đã lao vào giặc như những hung thần để làm tan nát như kẻ thù, để cứu lấy tinh thần can đảm phần lớn cho toàn quân toàn dân ta. Ta rất vui sống! Ta rất hài lòng! Đệ Nhất đẹp xong giặc Mông Cổ ta sẽ tiêu diệt Hoàng Thạch, những người những người xứng đáng công lao của các người. Ta tin tưởng các người và con cháu sau này mãi mãi xứng đáng là những người dân người mà người Đệ Nhất Việt. Họ có biết đâu, ta lại để kẻ thù giúp đỡ cho các người và họ những người trong vinh quang khi bóng quân Mông Cổ không còn! Hôm nay tuy vui mừng chỉ nhìn thấy, những người ta đừng quên trên chiến trường! Ngày mai chúng ta còn phải bước tiến để quét sạch quân tham tàn! Vậy, các người hãy cùng ta hô khẩu hiệu để như công việc mà chúng ta chờ đợi:

- Sát Thát!
- Sát Thát!
- Sát Thát!

Tiếng hô Sát Thát vang động khắp nơi.

Sau khi hiểu được của Chiêu Văn Vương Nguyễn Huệ, tướng Triều Trung xin thay mặt đám quân dân người Triều bày tỏ lòng tri ân:

"Thái Thượng Hoàng Hoàng Đệ Nhất Việt vĩ đại! Vĩ đại vĩ đại!"

"Hoàng Đệ Nhất Việt vĩ đại! Vĩ đại vĩ đại!"

"Chiêu Văn Đệ Nhất Việt thiên tuế!"

"Chúng tôi, những người dân nước Triều bày tỏ lòng hân hoan như những người mà nhà tan, phải đem thân mình cứu sống người. May mắn chúng tôi đến Đệ Nhất Việt, quốc gia đã chiến đấu không ngừng. Chúng tôi được quân dân Đệ Nhất Việt đưa bàn tay ái mộ đón nhận. Chúng tôi vô cùng tri ân tấm lòng cao cả của dân tộc Đệ Nhất Việt. Chúng tôi hi vọng sẽ được sống quãng đời còn lại trong yên lành với sự che chở của quốc gia chúng Đệ Nhất Việt. Chúng tôi nguyện sẽ đem những tinh hoa chúng tôi góp phần để quốc gia được đóng góp hòa nhập với quốc gia để cùng nhau xây dựng một xã hội tiến bộ, để đáp ứng tri ân của quốc gia Đệ Nhất Việt. Những người chúng tôi nghĩ cho mà chiếu thì kẻ thù đã tìm theo đến nơi. Vĩ đại quên chiến đấu trong một quân đội oai hùng một thuở, khi đã buông vũ khí, khi rút bộ quân phục, lòng chúng tôi đau đớn tan nát thế nào không thể dùng lời mà diễn tả. Những người trong chúng tôi đã phải sát. Những người trong chúng tôi đã phải phát điên. Những người trong chúng tôi đã khóc chảy máu mắt. Chúng tôi nghĩ rằng đó không còn có hại, không ai cho phép mình cầm vũ khí theo đúng nghĩa một quân nhân nữa. Những ông trời có mắt, chính Đệ Nhất Việt, như một bậc cha già cao cả, đã để biết cho chúng tôi một cái hời ngàn vàng. Đệ Nhất Việt đã cho chúng tôi sống lại một ngày mà ngàn đời chúng tôi không bao giờ quên được! Đó là ngày chúng tôi được chiếu sáng với khí thế oai hùng của quân đội Đệ Nhất Việt. Chính lá cờ, chính chiến trường, chính quân phục, chính vũ khí, và chính kẻ thù cũng được của Đệ Nhất Việt đã khiến chúng tôi quên mình mà chiếu sáng! Cảm ơn Triều quốc Đệ Nhất Việt! Cảm ơn Đệ Nhất Việt đã cho chúng tôi sống lại một ngày! Một ngày mà chúng tôi không dám mong được, không dám nghĩ tới! Một ngày mà chúng tôi tưởng như chỉ còn có trong mơ! Một ngày mà như một kiếp tái sinh! Chính ngày đó chúng tôi đã rửa sạch vết nhơ! Chính vì ngày đó nên phải chết chúng tôi cũng thà mãn! Cảm ơn Triều quốc Đệ Nhất Việt! Cảm ơn dân tộc Đệ Nhất Việt! Chúng tôi đã được sống một ngày rất đáng sống! Một ngày! Một ngày! ...

Truyện Ngắn: Cho Tôi Sống Lại Một Ngày

Tác Giả: K2 Ngô Việt Tráng

Thứ Năm, 17 Tháng 11 Năm 2011 22:20

Táng Triáu Trung còn muán nói nhiáu náa nháng nác mát ông trào ra và giáng ông nghán ngào không cát lên đác. Lúc đó giáa đám quân nhân cũng đáy lên nhiáu tiáng thán thác, nác ná xen lán nhiáu tiáng hô:

- Cám  n T  quốc Đ i Vi t!
- Cho t i s ng l i m t ngày!
- Cám  n Đ i v ng!
- Cho t i s ng l i m t ngày!

S  quân nhân còn gi  đ c bình tĩnh th i c  v n tay h  vang r n t ng nh p nh ng câu tri  n n c Đ i Vi t. Sau đó ph n đ ng trong s  đó  m nhau kh c n c n ...hoặc nh y m a loạn cu ng. Ng i i ta nghe nh ng âm thanh u t ngh n ph t đi t  cu ng h ng nh ng ng i i qu  x c đ ng v i sung s ng hay v i ti c nu i:

- M t ngày ...
-  i bao giờ ta g p l i?
- M t ngày ...
- Bi t bao giờ c  n a!
- Cho t i s ng l i m t ngày!
- Ng n đ i nh   n d n t c Đ i Việt!

- ...

*

Chi u V n V ng Tr n Nhất Duật l ng l  nhìn đ m quân nhân g c T ng đ ng kh c c i nh y m a th c loạn v i v  m t hi n h u, bao dung, thông cảm. Ng i bi t h  đ ng s ng v i c m gi c c a những k  s p ch t chìm gi a bi n c  b ng th y con tàu c u tinh hi n ra tr c m t. Ng i nh  l i câu ng i đ  n i v i h  "Bi t đ u ta l i đ c h n h nh gi p đ  cho các ng i i h i h ng trong vinh quang?". C  th  c i l i n i mang tính x  giao của ng i l i bi n thành niềm tin t ng c a h . V ng c m đ ng t  nh  "C c ng i i c  m t ngày th i ta c ng c  m t ngày!". M t ng i c  v  c i nh ng c ng long lanh ng n l .

Ngô Việt Tráng